

Revelația și inspirația

TEXTE-CHEIE: *Evrei 1:1,2; 2 Timotei 3:15-17; 2 Petru 1:18-21; Exodul 17:14; Apocalipsa 1:19; Ezechiel 4:1-8*

Sabat după-amiază, 24 octombrie

De memorat:

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut.”

Apocalipsa 1:1,2

Apostolul Ioan făcuse parte din cercul restrâns al celor 12 apostoli (Luca 8:51; Matei 17:1; 26:36,37). După înălțarea lui Hristos, el și-a continuat lucrarea în Ierusalim, dar, înainte de căderea cetății (anul 70 d.H.), s-a mutat la Efes pentru a supraveghea bisericele din provincia romană Asia Mică. În timpul persecuției creștine sub împăratul Domițian, apostolul a fost exilat pe Patmos, o insulă din Marea Egee. Aici Ioan a primit mesaje profetice adresate nu doar celor șapte biserici din Asia Mică, ci și creștinilor de-a lungul veacurilor (Apocalipsa 1:1-3,9-11). Lanțul de transmitere a mesajului profetic arăta astfel: Dumnezeu Tatăl, către Isus Hristos, către înger, către apostolul Ioan și apoi către cititori și ascultători. Este un exemplu clasic al procesului de revelație-inspirație, prin care Dumnezeu folosește profeți pentru a-Și comunica mesajele pentru oameni.

În această săptămână studiem procesul multiform al revelației-inspirației, în special modalitățile orale, scrise și dramatice de comunicare a mesajului divin ființelor umane.

Revelația generală și specială

1. Citește Evrei 1:1,2! De ce este Dumnezeu atât de interesat să ne vorbească? Ce ne spune prin Domnul Isus și prin profeți?

Evrei 1:1,2

¹ După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu,

² la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.

Ce ar avea Creatorul cosmosului să ne spună? Și mai ales de ce? Pentru că suntem ființe umane căzute, trăim într-o lume păcătoasă și ne confruntăm cu moartea, cu suferința și cu încercările. El vrea să știm de ce suntem aici, de ce lucrurile sunt atât de rele și de ce, în ciuda tuturor acestora, putem avea speranță în dragostea Lui pentru noi. **Revelația generală** a lui Dumnezeu, cea din lumea naturală, vorbește elocvent despre puterea Sa infinită și despre dragostea Sa plină de grijă. Citește ce spun David, în Psalmii 19:1, și Pavel, în Romani 1:20, despre acest tip de revelație!

Este impresionantă în același timp și puterea restauratoare a lui Dumnezeu, manifestată în procesele misterioase de vindecare din lumea noastră. Fără îndoială, „puterea vindecătoare a lui Dumnezeu se manifestă peste tot în natură. Dacă un copac este tăiat, dacă un om este rănit sau i se rupe vreun os, natura începe imediat procesul de reparație. Agenții vindecători stau în așteptare chiar înainte să fie nevoie de intervenție și, de îndată ce un organ este rănit, toată energia este direcționată înspre acțiunea de remediere” (Ellen G. White, Educație, p. 113).

Oricât de frumoasă și plină de învățăminte ar putea fi ea, lumea naturală nu dezvăluie doar puterea și dragostea lui Dumnezeu, ci și prezența răului (vezi Geneza 3:14-19; Matei 13:24-30). Acest mesaj contradictoriu poate fi înțeles corect doar în lumina **revelației speciale** a lui Dumnezeu – atât prin Isus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, cât și prin Biblie, Cuvântul scris al lui Dumnezeu, care dă mărturie despre El (Ioan 5:39).

Scripturile sunt consemnarea inspirată a mesajelor lui Dumnezeu către toate ființele umane de-a lungul veacurilor. Ele ne vorbesc despre

crearea lumii și despre căderea ei tragică, precum și despre planul uimitor al lui Dumnezeu de răscumpărare și restaurare finală a planetei Pământ. Oricât de scurte și de fragmentare ar fi unele dintre ele, narațiunile biblice sunt întotdeauna demne de încredere, pentru că Dumnezeu este Cel care ne vorbește (vezi 2 Timotei 3:16; 2 Petru 1:19-21).

Deși natura indică fără echivoc realitatea puterii și a dragostei Creatorului, de ce mai avem încă o atât de disperată nevoie de Cuvântul scris? Ce lucruri ne spune Cuvântul pe care natura, de una singură, nu ni le spune?

Procesul inspirației

Multe cărți și scrieri, nu doar Biblia, au ajuns la noi de-a lungul secolelor. Totuși noi considerăm Biblia Cuvântul lui Dumnezeu. Ce o deosebește de alte scrieri?

2. Ce mesaj important ar trebui să desprindem din 2 Timotei 3:15-17 și Iacov 1:17?

2 Timotei 3:15-17

¹⁵ din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire prin credința în Hristos Isus.

¹⁶ Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, ¹⁷ pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.

Iacov 1:17

¹⁷ orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.

Există unele discuții cu privire la cea mai bună traducere a versetului 16 din 2 Timotei 3, însă majoritatea traducerilor biblice redau acest text într-un mod similar, subliniind faptul că întreaga Scriptură este de origine divină (vezi 2 Petru 1:20,21). Un comentator biblic explică faptul că „pare mai probabil ca Pavel să aibă aici în vedere Scriptura ca întreg când spune că este «de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire», decât ideea că fiecare pasaj al Scripturii este folositor în aceste moduri” (G.W. Knight III, *The Pastoral Epistles: A Commentary on the Greek Text*, 1992, p. 445).

Dar cum ar trebui să înțelegem procesul inspirației în urma căruia s-a născut Biblia? Ar trebui să conștientizăm că inspirația profetică constă în faptul că Duhul Sfânt i-a asistat pe profeții adevărați în vederea comunicării fidele a mesajelor divine. Această asistență este oferită nu doar în procesul **primirii** mesajelor, ci și în **comunicarea** lor clară către destinatarii lor.

Mesajele lui Dumnezeu au venit prin viziuni și vise (Numeri 12:6; Isaia 6:1,8). Dumnezeu a folosit de asemenea martori oculari (1 Ioan 1:1-3), cercetarea istorică inspirată de Duhul (Luca 1:1-3) și impresii

divine asupra minții (2 Petru 1:21). Indiferent de mijloacele folosite de Duhul Sfânt, profeților și autorilor biblici li s-au încredințat mesaje obiective, nu subiective privind adevărul ce trebuia transmis. Cu alte cuvinte, mesajele lui Dumnezeu nu trebuiau să fie alterate sau distorsionate în vreun fel de către mesagerii Săi, chiar dacă aceștia au folosit propriile lor cuvinte pentru a le exprima.

Misiunea transmiterii mesajelor profetice către destinatarii lor inițiali putea fi îndeplinită oral (2 Petru 1:19-21), în formă scrisă (Ioan 20:30,31) sau chiar prin dramatizare (Ezechiel 4:1-8).

Deși rămân multe întrebări despre cum a fost inspirată Biblia sau cum funcționează inspirația în general, de ce este atât de important să avem încredere în calitatea Bibliei de Cuvânt inspirat al lui Dumnezeu, indiferent de ceea ce nu înțelegem pe deplin?

Mesajele orale

3. Ce asigurare găsim în 2 Petru 1:18-21 în legătură cu faptul că mesajele orale transmise de profeți erau la fel de inspirate și de sigure ca cele scrise?

2 Petru 1:18-21

¹⁸ Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt.

¹⁹ Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.

²⁰ Fiindcă, mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură.

²¹ Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.

Dumnezeu *le-a vorbit* lui Adam și Evei înainte de cădere (Geneza 2:16,17) și după aceea (Geneza 3:9-19). În ambele situații, ei au înțeles perfect cuvintele Lui. Vocea Sa a fost auzită în termeni clari și la Sinai (Exodul 20:1-20), precum și la botezul și la schimbarea la față a Domnului Isus (Matei 3:17; 17:5). Putem interpreta greșit mesajele transmise de alții. Dar, cu siguranță, atunci când Dumnezeu vorbește cu cineva, nu va exista nicio înțelegere greșită sau amăgire.

Biblia afirmă că „Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și i-a zis: «Eu sunt Domnul»” (Exodul 6:2). Mulți scriitori biblici au recunoscut că au auzit vocea lui Dumnezeu atunci când El le-a vorbit. Acesta a fost cazul lui Isaia (Isaia 8:1,11), al lui Ieremia (Ieremia 1:4,9,11) și al lui Ezechiel (Ezechiel 3:16; 6:1). Orice încercare de a nega aceste afirmații și altele similare ajunge să pună sub semnul întrebării onestitatea profeților și credibilitatea Bibliei înseși.

Așa cum Dumnezeu le-a vorbit profeților într-un limbaj omenesc inteligibil, la fel și profeții le-au vorbit ascultătorilor lor. De pildă, Noe a fost un adevărat profet al lui Dumnezeu și un credincios „propovăduitor al neprihănirii” (2 Petru 2:5). El nu a scris nicio parte a Bibliei, dar a transmis oral mesajul lui Dumnezeu către contemporanii săi, iar mesajul său nu a fost mai puțin inspirat decât scrierile profeților canonici.

Alți câțiva profeți, inclusiv Natan, Ilie, Elisei și Ioan Botezătorul, nu au scris nicio parte a Bibliei; în schimb, ei și-au transmis mesajul oral.

Dar despre Isus Hristos Însuși ce putem spune? Relatarea Evangheliei menționează că, în timpul lucrării Sale pământești, a scris „cu degetul pe pământ” (Ioan 8:6). Atât. Nu avem nicio consemnare că Domnul ar fi scris altceva. Însă El i-a învățat pe oameni și le-a predicat oral „ca unul care avea putere” (Matei 7:29). Unii dintre ascultătorii Săi chiar au mărturisit: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7:40,46). Isus Hristos a transmis în primul rând oral mesajele lui Dumnezeu. Mesajele Sale nu au avut mai puțină autoritate și nici nu au fost mai puțin obligatorii doar pentru că El Însuși nu a scris niciuna dintre cărțile Bibliei.

Cât de fascinant este faptul că Dumnezeu are profeți care nu au scriseri în Biblie! De ce au autoritate și acești profeți necanonici?

Mesajele scrise

Unele discursuri celebre au avut un impact profund asupra vieții oamenilor și chiar au schimbat cursul istoriei. Dacă acestea nu ar fi fost consemnate, cuvintele s-ar fi pierdut sau s-ar fi distorsionat odată cu trecerea timpului. Scrisul conferă permanență cuvântului rostit, iar această permanență face ca mesajul să fie transmis de-a lungul timpului.

La scurt timp după ce israeliții au părăsit Egiptul și i-au învins pe amaleciți, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să „scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte” (Exodul 17:14). Începând cu Moise, care a scris primele cinci cărți ale Bibliei, Psalmul 90 și cartea Iov, Duhul Sfânt i-a îndrumat pe profeții canonici să producă scrierile care alcătuiesc astăzi cele 66 de cărți ale Bibliei.

4. Potrivit Exodul 17:14; Ioan 20:30,31; 1 Corinteni 10:11 și Apocalipsa 1:19, de ce le-a cerut Dumnezeu profeților Săi să consemneze în scris mesajele date de El?

Exodul 17:14

¹⁴ Domnul a zis lui Moise: „Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte, și spune lui Iosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri.”

Ioan 20:30,31

³⁰ Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta.

³¹ Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui.

1 Corinteni 10:11

¹¹ Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.

Apocalipsa 1:19

¹⁹ Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele.

Cărțile Bibliei reflectă stilul și abilitățile literare ale celor care le-au scris. Așa cum vom vedea în studiul de săptămâna viitoare, nuanțele personale și stilurile variate ale autorilor nu le diminuează acestora

mesajele, deoarece nu există „grade” de inspirație. Unele părți ale Bibliei sunt, în mod evident, mai relevante și mai aplicabile vieții și credinței noastre de astăzi decât sunt altele. Însă acest adevăr nu face ca o parte a Bibliei să fie mai inspirată decât o altă parte.

Uneori scriitorii biblici au consemnat mesajele inspirate pe care le-au transmis inițial oral, fie ei înșiși, fie printr-un asociat de încredere. În cartea Deuteronomul, Moise a consemnat ultimele cuvântări adresate israeliților înainte de moartea sa. Cele patru evanghelii înregistrează multe dintre predicile și învățăturile Domnului Isus din timpul lucrării Sale pământești. Dar există și situații în care profeții au citat surse neinspirate (Faptele apostolilor 17:28; 1 Corinteni 15:33; Tit 1:12) și chiar cuvintele lui Satana (Geneza 3:1-5; Matei 4:1-11).

Ar trebui să ne amintim că, atunci când au consemnat sentimentele și dorințele altor oameni, profeții și-au exprimat și propriile reacții omenești (vezi Daniel 8:27; Apocalipsa 22:8,9). În plus, Biblia prezintă multe exemple bune, de urmat, dar și multe exemple rele, de evitat (1 Corinteni 10:1-11). Citind Biblia ar trebui să ținem minte că, deși nu este scrisă într-un limbaj perfect, ea transmite un mesaj infailibil, care va rezista probei timpului.

Ilustrare dramatică, simboluri și parabole

Biblia are o varietate de imagini sugestive și de metafore. De exemplu, întregul sistem de jertfe din Vechiul Testament, cu altarele patriarhale, cu tabernaculul mozaic și cu templul din Ierusalim, a constituit o reprezentare vizuală a jertfei ispășitoare a lui Hristos pe cruce și a preoției Sale cerești (Evrei 8:1-6).

În profețiile lui Daniel, imperiile și puterile lumii au fost reprezentate prin diferitele părți ale unei mari statui (Daniel 2:31-45), prin diverse animale și coarne (Daniel 7 și 8) și prin doi împărați (Daniel 11). Reprezentări similare apar și în cartea Apocalipsa, ca în cazul celor două fiare din capitolul 13.

În învățăturile Sale, Domnul Isus S-a referit la Sine, de pildă, ca la Pâinea vieții (Ioan 6:35,41-58), Lumina lumii (Ioan 8:12; 9:5) și adevărata Viță (Ioan 15:1-8). Iar prin parabola semănătorului (Matei 13:1-9,18-23) și prin multe altele (Matei 13:24-52 etc.), Domnul Isus a ilustrat natura și creșterea împărăției Sale.

5. Studiază Ezechiel 4:1-8! De ce crezi că Dumnezeu nu doar a exprimat verbal, ci a și ilustrat dramatic unele mesaje?

Ezechiel 4:1-8

¹ Și tu, fiul omului, ia o cărămidă, pune-o înaintea ta și sapă pe ea cetatea Ierusalimului.

² Înfățișează-o împresurată, zidește întărituri în jurul ei, înconjoară-o cu un șanț de apărare, pune tabere de ostași împrejurul ei și ridică berbeci de fier împotriva ei de jur împrejur.

³ Ia o tigaie de fier și pune-o ca un zid de fier între tine și cetate; îndreaptă-ți fața împotriva ei, ca să fie împresurată și s-o strâmtorezi. Aceasta să fie un semn pentru casa lui Israel!

⁴ Apoi culcă-te pe coasta stângă și pune pe ea nelegiuirea casei lui Israel; câte zile vei sta culcat pe coasta aceasta, le vei purta nelegiuirea lor.

⁵ Îți voi socoti un număr de zile deopotrivă cu acela al anilor nelegiuirii lor, și anume trei sute nouăzeci de zile în care să porți nelegiuirea casei lui Israel.

⁶ După ce vei isprăvi aceste zile, culcă-te a doua oară pe coasta dreaptă și poartă nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile; îți pun câte o zi pentru fiecare an.

⁷ Apoi întoarce-ți fața și brațul dezgolit spre Ierusalimul împresurat și prorocște împotriva lui.

⁸ Și iată, voi pune funii peste tine, ca să nu poți să te întorci de pe o coastă pe alta până nu vei împlini zilele împresurării tale.

O puternică dramatizare profetică apare în Ezechiel 4:1-8, unde Dumnezeu i-a cerut profetului să facă un model în miniatură al Ierusalimului și să se culce mai întâi pe partea stângă, timp de 390 de zile, reprezentând casa lui Israel, iar apoi pe partea dreaptă, timp de 40 de zile, reprezentând casa lui Iuda. O altă punere în scenă dramatică a fost căsătoria rânduită de Dumnezeu între Osea și Gomera, o prostituată, care reprezenta infidelitatea spirituală a lui Israel față de Dumnezeu (Osea 1:2-9).

Actele de ilustrare dramatică ale lui Ezechiel și ale lui Osea pot părea astăzi destul de șocante. Dar acesta era și scopul: trebuiau să fie șocante, nu doar pentru noi, ci și pentru oamenii de atunci. Într-o vreme în care avertizările profeților erau respinse pe față (vezi 2 Cronici 36:15-21), ultimul act al milei divine a fost acela de a-i alerta în mod dramatic pe oameni cu privire la starea lor reală pentru a-i conduce la o pocăință autentică. Astfel de puneri în scenă ar fi trebuit cu siguranță să le arate cât de în serios ar fi trebuit să ia avertizarea lui Dumnezeu.

Ce fel de ilustrație dramatică ar putea folosi cineva astăzi pentru a ne avertiza, de pildă, cu privire la starea de laodiceeni? (Vezi Apocalipsa 3:14-18.)

Apocalipsa 3:14-18

¹⁴ Îngerului Bisericii din Laodicea scrie-i: ‘Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu:

¹⁵ Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!

¹⁶ Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.

¹⁷ Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,

¹⁸ te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

Despre revelație și inspirație

Advențiștii de ziua a șaptea cred că Ellen White a fost inspirată divin. Scrierile, viața și lucrarea ei îndeplinesc criteriile unui adevărat profet. Ea a deținut aceeași calitate a inspirației ca profeții Bibliei, deși nu și-a considerat niciodată scrierile egale cu Scriptura. Dimpotrivă, ea a înălțat întotdeauna Biblia. Dar cum a înțeles ea însăși revelațiile profetice primite de ea de la Dumnezeu și propriul proces de inspirație? **(I)** Ellen White a considerat întotdeauna Biblia revelația infailibilă și de referință a lui Dumnezeu. Biblia dezvăluie adevărul lui Dumnezeu și planul Său de salvare pentru omenirea căzută. Astfel, așa cum învățăm în acest trimestru, El folosește profeți pentru a-Și comunica mesajele. **(II)** Ellen White a recunoscut că procesul inspirației implică interacțiune divino-umană. Dumnezeu comunica mesajele Sale, iar apoi profetul transmite indicația divină folosind propriile cuvinte: „Nu cuvintele Bibliei sunt inspirate, ci oamenii sunt inspirați. Inspirația acționează nu asupra cuvintelor sau expresiilor omului, ci asupra omului însuși, care, sub influența Duhului Sfânt, primește gânduri. [...] Minte și voință divină se combină cu mintea și voința omului; astfel cuvintele omului reprezintă cuvântul lui Dumnezeu” (*Solii alese*, vol. 1, p. 21). În ce privește viziunile și visele profetice, Ellen White a înțeles „inspirarea gândurilor” ca pe o unire a revelației divine cu experiența umană: „Biblia, cu adevărurile ei date de Dumnezeu și exprimate în limbajul oamenilor, prezintă o unire dintre divin și uman” (*Ibidem*, p. 25). Dumnezeu a folosit multe modalități ca mintea mesagerului Său să înțeleagă mesajul transmis, cum ar fi: reprezentări vizuale, cuvinte și gânduri care angajau toate simțurile profetului. Experiența lui Ellen White a fost similară cu cea a scriitorilor biblici. **(III)** Ellen White a remarcat că nu toate experiențele și comunicările ei omenești au fost inspirate. „Sunt situații în care trebuie spuse lucruri obișnuite”, a spus ea, „când mintea trebuie ocupată cu gânduri obișnuite, când trebuie scrise scrisori obișnuite și rostite informații transmise de la un lucrător la altul. Astfel de cuvinte și de informații nu sunt redată sub inspirația specială a Duhului lui Dumnezeu” (*Ibidem*, p. 39). Este important să conștientizăm această distincție atunci când citim și ne raportăm la scrierile și la experiențele ei, în special la corespondența și la jurnalele ei.

Cunoașterea modului în care Ellen White a înțeles revelația și inspirația ne ajută să evităm extremele și să citim sfaturile ei cu discernământ și cu prudență.

Studiu zilnic: Psalmii 72 – 78; Ellen G. White, *Educație*, cap. 8

1. Ce este pentru mine fericirea mea?
2. A cui este ziua și noaptea?
3. Decât cine este mai măreț și puternic Dumnezeu?
4. Ca ce anume Și-a zidit Dumnezeu Sfântul Locaș?
5. *De ce le este dată oamenilor legea lui Dumnezeu?*